

Jesu Kristi åpenbaring - Nummer to

Paktnavn

Jeff Pippenger

2023-08-10

Jeg har innarbeidet mange ting i de foregående artiklene i et forsøk på å legge frem noen grunnleggende holdepunkter innledningsvis. Nå vil jeg forsøke å være mer konsentrert om det foreliggende emnet. Takk for deres tålmodighet.

Helt fra begynnelsen har Gud søkt å øke vår forståelse av hvem og hva Han er. I dette arbeidet har han benyttet flere metoder for å hjelpe mennesker til å forstå det som er blitt åpenbart om Ham, og en av disse metodene er hans bruk av «navn», både de mange navnene som er gitt Gud i Skriftene, og også navnene som er gitt hans utvalgte representanter. Han utvelger representanter for det onde og for det gode.

Han har også brukt de husholdningsmessige forandringene blant sitt utvalgte paktsfolk til gradvis gjennom historien å forstørre forståelsen av sin karakter. Derfor taler også historiene om pakthusholdningsmessige forandringer, på forskjellige måter, om forstørrelsen av sannheten om hans karakter og natur.

Hvis vi nærmer oss Åpenbaringen kapittel én som en innledning og en nøkkel til de følgende kapitlene, finner vi visse sannheter i det innledende kapitlet som påvirker resten av boken. En av disse sannhetene er knyttet til hvem Jesus Kristus er, og ikke bare at Han er Alfa og Omega. Hvis en sannhet blir fremsatt i kapittel én av Åpenbaringen, er den helt sikkert en prøvende nåværende sannhet for den siste generasjon, den siste generasjon som er den «utvalgte slekt» identifisert av Peter.

Et av trekkene ved Kristi karakter som vi har utforsket, er at Kristus identifiserer begynnelsen ut fra enden. Tiden da Kristus stadfestet pakten med de mange for én uke, representerer en pakthusholdningsmessig forandring fra det bokstavelige til det åndelige Israel. De husholdningsmessige forandringene som identifiseres i Skriften, og som alle taler om økningen i kunnskap om Kristi karakter og vesen, var Abram, Isak, Jakob, Josef, Moses, Kristus, William Miller og de hundre og førtifire tusen. Det finnes en annen linje av husholdningsmessige forandringer som er lagt over denne linjen, og som identifiserer syv husholdninger i Guds menighet, representert ved de syv menighetene i Åpenbaringen to og tre, men disse vil vi ennå ikke berøre. Det fant sted en husholdningsmessig forandring med Adam og Eva, representert ved tiden før fallet deres og etter fallet deres, og selvsagt en forandring av husholdninger fra tiden før flommen til tiden etter flommen på Noahs tid. Alle disse linjene bidrar til lyset vi arbeider med, men vi fokuserer nå på det utvalgte folk.

Da Kristus begynte sin tjeneste ved begynnelsen av paktsuken, ble han døpt.

Og Jesus, da han var blitt døpt, steg straks opp av vannet; og se, himlene åpnet seg for ham, og han så Guds Ånd komme ned som en due og senke seg over ham. Og se, en røst fra himmelen sa: Dette er min elskede Sønn, i hvem jeg har velbehag. Matteus 3:16, 17.

De aller første ord fra Gud, idet Jesus steg opp av vannet og dermed begynte paktsuken, var Faderens kunngjøring om at Jesus var Guds Sønn. Hvis vi forstår «loven om første omtale», er dette faktumet mektig. Hvis vi ikke gjør det, ikke i samme grad.

I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden. Og jorden var øde og tom, og mørke lå over dypets overflate. Og Guds Ånd svedde over vannets overflate. 1 Mosebok 1:1, 2.

Som i 1. Mosebok er tre personer i Guddommen identifisert i salvingsseremonien.

Sannheten om at Jesus var Guds Sønn, Davids Sønn og Menneskesønnen, opprørte stadig de skriftlærde og fariseerne i løpet av de neste tre og et halvt år. Jesus ble profetisk forandret fra Jesus til Jesus Kristus ved sin dåp. Da Jesus ble døpt, ble han «Kristus», som betyr «den salvede» og er ordet «Messias» på hebraisk. Og selvfølgelig ventet hebreerne en Messias, og de visste at han ville være Davids Sønn. Da han ble «salvet» til å begynne de mest hellige tre og et halvt år i jordens historie, så han Den Hellige Ånd stige ned og hørte sin Far tale.

Det var en svært dyptgripende salvingsseremoni hvor budskapet som ble forkynt om Ham og Hans gjerning, var at «Han var Guds Sønn». Enda mer alarmerende for jødene var ikke bare at Han var Guds Sønn, men at Han gjorde krav på at Han, som Guds Sønn — faktisk var Gud. Jødene kunne ikke finne seg i det de oppfattet som en slik blasfemisk påstand! Jødenes dilemma er Abrahams dilemma — for Abraham var jødenes far, paktens far og også symbolet på den tro som kreves for å holde seg til paktens vilkår.

Abrahams framstilling av den tro som er nødvendig for å tre inn i et paktsforhold med Gud, forutsetter at din tro blir prøvet. Abrahams prøve, som skulle bevise om hans tro var ekte eller om hans formastelse bygde på en forutsetning, var basert på å påvise om han ville følge Guds ord — selv om det syntes å motsi Guds tidligere ord. Abraham visste at menneskeoffer var mord, og at det representerte de avgudsdyrkende skikkene hos de avgudsdyrkende folkene han da levde blant. De skriftlærde og fariseerne visste fra sin tidligste pakthistorie at Gud bare var én Gud, og de visste også at Jesus gjorde krav på å være en annen Gud. De ble prøvet med sin siste prøve.

Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én. 5. Mosebok 6:4.

I den beretningen hvor Moses nedtegnet det foregående verset, hadde Gud allerede sagt til Moses at Han fra da av skulle kjennes som Jehova. Han skulle ikke lenger bare være Herren, den allmektige Gud, men fra det tidspunkt av skulle Han kjennes som Jehova. I selve den beretningen hvor Han ytterligere forstørret forståelsen av sin karakter slik den er fremstilt ved Hans navn, underretter Han også med stort alvor det gamle Israel om at Gud er én Gud. Hva skulle jødene på Kristi tid og i deres samtid tenke?

Senere i sin tjeneste, da den nådde sitt klimaks i det triumferende inntoget i Jerusalem, er jødene igjen målløse over at Jesus tillater barna å synge hans pris.

Og folkeskarene som gikk foran, og de som fulgte etter, ropte og sa: Hosianna, Davids sønn!
Velsignet være han som kommer i Herrens navn; Hosianna i det høyeste. Matteus 21:9.

Teksten i sangen som drev fariseerne til vanvidd, var den delen som identifiserte Jesus som Davids Sønn, og som også identifiserte at Davids Sønn var Herrens navn. Ved begynnelsen av Hans tjeneste, ved det triumferende inntoget og, naturligvis, ved korset, omfatter striden også opphisselse over Jesu navn.

Da sa jødernes yppersteprester til Pilatus: Skriv ikke: Jødernes konge; men at han sa: Jeg er jødernes konge. Johannes 19:21.

Selvsagt ville det i det vesentlige ha vært korrekt av Pilatus å endre innskriften til å lyde: «Jeg er, jødernes konge», for «Jeg Er» var det navn Jesus gjentatte ganger fremholdt om seg selv. Selvsagt er det slik at å anvende en slik feilslått logikk for å endre Guds Ord, særlig når det gjelder beretningen om korset, er noe mennesker aldri ville gjøre, ikke sant? Jesus var «jødernes konge», men Han var også «Jeg er», så utsagnet «Jeg er, jødernes konge» er i en viss forstand korrekt, men dette er ikke poenget.

Fra begynnelsen og gjennom hele midten og frem til slutten av de tre og et halvt årene var hans navn et stridspunkt. Det er mange ting som må forstås om rekken av paktsnavn, men her ønsker jeg å vise at det fant sted en rystelse ved slutten av det gamle Israel i den jødiske kirke, og denne hadde å gjøre med Kristi navn. Som Davids Sønn hadde han de legitimasjoner som krevdes for å være Messias; som Guds Sønn, (i betydningen også å være Gud) og som Menneskesønnen, stilte Jesus det utvalgte folk overfor en voldsom prøve. Hvordan kunne denne mannen gjøre krav på å være Gud og også Guds Sønn, når Moses ved begynnelsen av deres paktshistorie hadde vært så uttrykkelig med hensyn til at Gud er én Gud?

Likevel var dette hensikten med at Kristus vandret blant menneskene. Gud var i Ham og forlikte menneskene med Seg selv, og Han gjorde dette ved å la menneskene se Jesus, som klart og direkte lærte at dersom dere har sett Ham, har dere sett Faderen. Denne historien representerer avslutningen på det bokstavelige Israel som Guds utvalgte folk, og ved begynnelsen var det en strid som gjaldt hvem og hva Gud er.

Og farao sa: Hvem er Herren, at jeg skulle adlyde hans røst og la Israel fare? Jeg kjenner ikke Herren, og jeg vil heller ikke la Israel fare. 2 Mosebok 5,2.

Farao gir uttrykk ikke bare for symbolet på ateistisk trass mot kunnskapen om Gud, men også for den egyptiske forståelsen av Abrahams Gud. Og gjentatte ganger har Herren sagt at Hans underfulle gjerninger i Egypt skulle gjøre det mulig for menneskene å kjenne hvem Han er. Historien om begynnelsen på det bokstavelige Israel som Guds utvalgte folk er et forbilde på endetiden.

I begge historiene finnes det en mangel på forståelse av hvem og hva Gud er, noe som er knyttet til Hans forskjellige navn; men det som er viktigere for vår betraktning, er at Kristi historie ved avslutningen av Israel som det utvalgte folk, viser at en hovedårsak til at jødene snublet i å ta imot sin Messias, var at de visste at Guds Ord ved begynnelsen av deres paktshistorie fastslo at Han var

én Gud. Hvilket dilemma!

Og etter dette våget de ikke å stille ham noe spørsmål mer. Og han sa til dem: Hvordan kan de si at Kristus er Davids sønn? Og David selv sier i Salmenes bok: Herren sa til min Herre: Sett deg ved min høyre hånd, inntil jeg gjør dine fiender til din fotskammel. David kaller ham altså Herre; hvordan kan han da være hans sønn? Lukas 20:40–44.

Dette er den siste perioden med spørsmål og svar for jødene, for etter denne samtalen «våget de ikke å stille Ham et eneste spørsmål mer». Han hadde nettopp besvart det siste spørsmålet i sin tjeneste for det fortapte hus (og det finnes alltid et forlatt hus i den profetiske fortellingen), og deretter tar Han opp emnet om sitt navn som «Davids Sønn», og dermed som Messias. Gjennom alle de tre og et halvt årene omfatter striden Hans ulike navn, som representerer Hans karakter og natur. Hans navn blir tiltalt ved begynnelsen, ved Hans dåp, og deretter i Hans siste samhandling med det fortapte hus ved det triumferende inntoget og ved korset, blant andre steder i evangeliene.

Fariseerne hadde samlet seg tett omkring Jesus mens Han besvarte den skriftlærdes spørsmål. Så vendte Han seg til dem og stilte dem et spørsmål: «Hva mener dere om Kristus? Hvem er Han sønn av?» Dette spørsmålet var ment å prøve deres tro med hensyn til Messias, — å vise om de betraktet Ham bare som et menneske eller som Guds Sønn. Et kor av stemmer svarte: «Davids sønn.» Dette var den tittel profetien hadde gitt Messias. Da Jesus åpenbarte sin guddommelighet ved sine mektige mirakler, da Han helbredet de syke og oppvakte de døde, hadde folket spurt seg imellom: «Er ikke dette Davids sønn?» Den syrofønikiske kvinnen, den blinde Bartimeus og mange andre hadde ropt til Ham om hjelp: «Forbarm deg over meg, Herre, du Davids sønn.» Matteus 15:22. Da Han red inn i Jerusalem, var Han blitt hilst med det gledesfylte ropet: «Hosianna, Davids sønn! Velsignet være Han som kommer i Herrens navn.» Matteus 21:9. Og de små barna i templet hadde den dagen gjentatt den glade hyllest. Men mange som kalte Jesus Davids sønn, anerkjente ikke Hans guddommelighet. De forstod ikke at Davids sønn også var Guds Sønn.

«Som svar på påstanden om at Kristus var Davids Sønn, sa Jesus: ‘Hvordan kan da David i Ånden [inspirasjonens Ånd fra Gud] kalle Ham Herre når han sier: Herren sa til min Herre: Sett Deg ved Min høyre hånd inntil Jeg får lagt Dine fiender til skammel for Dine føtter? Kaller da David Ham Herre, hvordan kan Han da være hans sønn? Og ingen kunne svare Ham et ord, og heller ikke våget noen fra den dag av å stille Ham flere spørsmål.’» Alfa og Omega, 609.

Hans salving som Messias og hans siste samhandling med dem han kom for å frelse, dreide seg om hans guddommelighet, symbolikken i hans navn og selvsagt loven om første omtale. Jesus avslutter sitt direkte verk for jødene ved å bruke den bokstavelige Davids historie til å undervise om den åndelige David. Hvorfor skulle David uttale seg om når Herren sier til Herren at han skal sitte på tronen sammen med Ham? Fordi kong David i begynnelsen representerer den åndelige kong David ved enden. Den eneste måten å forstå Jesu siste utsagn til det fortapte huset på rett vis var å kunne anvende loven om første omtale, noe som ikke kan gjøres dersom man ikke kjenner denne loven.

Hans siste budskap til det fortapte hus krevde en forståelse av loven om første omtale for å kunne forstås. Jesus brukte David og Davids sønn til å fremholde sannheten for det fortapte hus i sitt siste budskap. De hadde jo tross alt vært Davids hus. Jesus tok derfor faren (David) og vendte ham til (Davids Sønn), og Han tok også sønnen (av David) og vendte ham til hans far (David). Han vendte fedrene til barnet, slik Elias' budskap er profetert å gjøre i de «siste dager». Dette var Hans siste budskap til det gamle, bokstavelige Israel, og det var et Elias-budskap, for det bygde på loven om første omtale. Loven om første omtale bekrefter derfor også Jesu budskap som et Elias-budskap, grunnlagt på selve loven. Loven om første omtale krever at dersom Elias-budskapet ved Johannes Døperen var det første av det siste advarselsbudskapet til Israels fortapte hus, da ville også det siste budskapet som ble gitt dem, være Elias-budskapet. Og slik var det ...

Når alt dette er sagt, vil jeg nå utlede et poeng av det hele som er basert på prinsippet om den første omtale – Alfa og Omega. Det var en strid om forståelsen av hvem og hva Gud er ved begynnelsen av det gamle Israel, som var et forbilde på den samme strid ved slutten av det gamle Israel. Ved slutten av det gamle Israel innbefattet Kristi gjerning å undervise Israels fortapte hus om hvem og hva Gud er. I historien om enden var det en motstand mot Kristus som var basert på en opprinnelig sannhet som ble fastslått ved begynnelsen. Det moderne åndelige Israel vil i sin historie besitte de samme profetiske kjennetegn.

Ved adventismens begynnelse forteller historikerne oss at millerittene hovedsakelig bestod av to kristne kirkesamfunn: metodistene og Christian Connection. Metodismens grunnleggende trosoppfatninger var basert på å leve det rette kristne liv. De hadde «metoden». Christian Connections grunnleggende trosoppfatning kan sammenfattes som en motstand mot den katolske treenighetslæren.

Så langt min forskning har strukket seg, holdt praktisk talt hele lederskapet blant millerittene fast ved den læren til Christian Connection. Det finnes mange grener av Syvendedags Adventist Reformbevegelsen (SDARM) som fortsatt fastholder og fremmer den opprinnelige millerittiske forståelsen av «anti-trinitarianisme». Et dilemma (og en nåværende kilde til kontrovers) for dem som bevarer pionerenes forståelse, har vært og vil alltid være hvordan de skal forholde seg til de mange og ulike stedene hvor søster White direkte motsier den læremessige posisjonen de fastholder og fremmer.

«Jeg er blitt pålagt å si: De oppfatninger som fremholdes av dem som søker etter avanserte vitenskapelige idéer, er ikke til å stole på. Slike framstillinger som de følgende blir gitt: 'Faderen er som lyset usynlig; Sønnen er som lyset legemliggjort; Ånden er lyset utøst vidt omkring.' 'Faderen er som duggen, usynlig damp; Sønnen er som duggen samlet i skjønn form; Ånden er som duggen falt ned til livets sete.' En annen framstilling: 'Faderen er som den usynlige damp; Sønnen er som den blygrå sky; Ånden er regn som er falt ned og virker med forfriskende kraft.'»

«Alle disse spiritualistiske framstillinger er ganske enkelt intethet. De er ufullkomne, usanne. De svekker og forringer Majesteten, som ingen jordisk lignelse kan sammenlignes med. Gud kan ikke sammenlignes med de ting Hans hender har gjort. Disse er bare jordiske ting, som lider under Guds forbannelse på grunn av menneskets synder. Faderen kan ikke beskrives ved

jordiske ting. Faderen er hele Guddommens fylde legemlig, og er usynlig for dødelig syn.»

Sønnen er hele Guddommens fylde åpenbart. Guds Ord erklærer at Han er «hans vesens uttrykte bilde». «For så har Gud elsket verden at Han gav sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.» Her blir Faderens personlighet vist.

«Trøsteren som Kristus lovet å sende etter at Han fór opp til himmelen, er Ånden i hele Guddommens fylde, som åpenbarer den guddommelige nådes kraft for alle som tar imot og tror på Kristus som en personlig Frelser. Det er tre levende personer i den himmelske trio; i disse tre store makters navn — Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd — blir de som tar imot Kristus ved levende tro, døpt, og disse maktene vil samvirke med himmelens lydige undersåtter i deres bestrebelser på å leve det nye livet i Kristus.» Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Passasjen identifiserer «oppfatningene til dem» som beskrev Faderen, Sønnen og Ånden ved hjelp av «jordiske ting». Deretter sier hun: «Faderen kan ikke beskrives ved jordiske ting.» Legg merke til to punkter hun fremholder, selv om det ene kan høres ut som en motsigelse. Hun identifiserer en falsk beskrivelse av Guddommen som, om man vil, angir tre guder. Det er en falsk beskrivelse av Guddommen, men hun kommenterer ikke det forhold at den falske definisjonen av Guddommen også er uriktig fordi den oppgir feil antall guder i Guddommen.

Legg også merke til at hun sier at jordiske ting ikke kan brukes til å beskrive Faderen. I selve denne uttalelsen bruker hun selv jordiske ting. Det er mennesker som har barn og mødre og fedre og tanter og søskenbarn. Og Jesus forteller oss at det ikke skal være mer giftermål i himmelen på den nye jord, for vi skal være som englene. Det finnes ingen mannlige og kvinnelige engler. De betegnelser som mennesker bruker for å definere sine innbyrdes relasjoner, er blitt tatt i bruk av Gud for å undervise oss om Hans natur og karakter, men selv «jordiske ting», som inspirasjonen har benyttet for å undervise mennesker om Guds karakter og natur, er ufullkomne.

Vi er blitt gjort kjent med at «det er tre levende personer i den himmelske trio» ... «Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd». Det er en vederstyggelighet å knytte jordiske spiritualistiske forestillinger til disse tre personer, men det er ikke en vederstyggelighet å knytte «navnet til disse tre store makter» til den bibelske definisjonen av Guddommen.

Profetinnen sier at «navnet» på de tre store maktene som utgjør Guddommen, er Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. Som med enhver bibelsk sannhet må, når den bringes sammen linje på linje, det fullstendige vitnesbyrd bestå av hvert eneste veimerke som er blitt åpenbart. Profetenes vitnesbyrd skal sammenføres. Daniel gir Kristus navnet Palmoni (blant andre navn, men dette er bare et eksempel). Johannes kaller Ham Alfa og Omega, og Moses kaller Ham Jehova. Ifølge Ellen White er Hans navn Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd.

«Satan søker ... stadig å trenge inn det falske — for å lede bort fra sannheten. Satans aller siste bedrag vil være å gjøre Guds Ånds vitnesbyrd uten virkning. ‘Uten åpenbaring blir folket tøylesløst’ (Ordspråkene 29:18). Satan vil arbeide listig, på ulike måter og gjennom forskjellige redskaper, for å rokke ved tilliten hos Guds restfolk til det sanne vitnesbyrd.»

«Det vil bli opptent et hat mot Vitnesbyrdene som er satanisk. Satans virksomhet vil være å rukke ved menighetenes tro på dem, av denne grunn: Satan kan ikke ha så fri bane til å innføre sine bedrag og binde sjeler fast i sine villfarelser dersom Guds Ånds advarsler og irettesettelser og råd blir tatt til følge.» Selected Messages, bok 1, 48.

Et raskt sidepoeng fra dette avsnittet. Johannes er blitt forvist til Patmos for Guds ords og Jesu vitnesbyrds skyld. Den tredje engels budskap har to målgrupper: dem utenfor adventismen og dem innenfor adventismen. Johannes representerer en adventist som ikke bare blir forfulgt av verden på grunn av sin lydighet mot Bibelen, men som også blir forfulgt på grunn av sin lydighet mot Profetiens Ånds skrifter. Den forfølgelsen som rettes mot Profetiens Ånd, kommer innenfra, ikke utenfra.

Ved begynnelsen av det gamle Israel, etter fire hundre år i Egypt, holdt de som skulle være det utvalgte paktsfolket, ikke lenger sabbaten. De kjente ikke Kristi karakter eller natur. De holdt fast ved misforståelser om Gud som de hadde tilegnet seg mens de var i fangenskap. De ti plagene; utfrielsen ved Rødehavet; mannaen fra himmelen; helligdommen og alt dens inventar; de hellige seremoniene; forgården, det hellige og Det Aller Helligste; Guds lov; Klippen som fulgte dem; vannet som kom ut av Klippen som fulgte dem, og til og med slangen på stangen var alt sammen tilsiktet å øke kunnskapen om Gud hos Hans utvalgte folk. Det var en gradvis opplæring. Denne gradvise opplæringen fortsatte inntil de skriftlærde «ikke våget å spørre ham om noe mer», og Han identifiserte da det aller siste emnet de skulle ha i en åpen drøftelse med Ham, og det hadde å gjøre med Davids navn og hvem og hva Kristus er.

Ved begynnelsen av det moderne åndelige Israel, etter 1260 år i det åndelige Babylon, holdt de som skulle være det utvalgte paktsfolket, ikke lenger sabbaten. De kjente ikke Kristi karakter eller natur. De holdt fast ved misforståelser om Gud som de tilegnet seg under fangenskapet. Adventismens historie, med alle sine kjennemerker, frafall, kompromisser og indre kamper, nådde et punkt på 1880-tallet da Slektenes håp ble utgitt. I denne boken, på side 671, er det nedfelt en forståelse av Guddommen som har utviklet seg langt utover den forståelsen som kom fra det attende århundre.

Det gamle Israel hadde en strid ved sin avslutning som ble forårsaket av en begrenset forståelse av Guddommen, en forståelse som bygde på innsikten fra deres tidlige historie. Jesu vitnesbyrd sier at enten det er Faderen, Sønnen eller Den Hellige Ånd, så er de alle «hele guddommens fylde legemlig» (Kolosserne 2:9). Det bibelske vitnesbyrd sier: «Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én» (5 Mosebok 6:4).

Det moderne Israel holder fast ved en rekke ulike oppfatninger om Guddommen, og bare én er riktig. Ved enden av det moderne Israel vil Gud fullføre verket med å åpenbare sin karakter, i den forstand at Han gjør det mens nådetiden ennå varer. Det var dette Han gjorde for jødene, og Han forandrer seg aldri. Det er sikkert at vi vil fortsette å vokse i vår forståelse av Guds natur og karakter gjennom hele evigheten, men det har vært en målrettet profetisk linje av sannheten som viser Guds bestrebelser på å undervise sitt folk om seg selv, og den historien er en del av den undervisningen Han søker å gi nå, og informasjonen som finnes i det profetiske ord om denne

undervisningsprosessen, identifiserer en avslutning på drøftelsen som svarer til nådetidens avslutning.

«Kristus er Guds pre-eksisterende, selveksisterende Sønn... Når Kristus taler om sin pre-eksistens, fører Han tanken tilbake gjennom tidløse evigheter. Han forsikrer oss om at det aldri har vært en tid da Han ikke var i nært fellesskap med den evige Gud. Han hvis røst jødene da lyttet til, hadde vært hos Gud som en som var oppfostret hos Ham.» Signs of the Times, 29. august 1900.

«Han var lik Gud, uendelig og allmektig ... Han er den evige, selveksisterende Sønn.»

«Mens Guds Ord taler om Kristi menneskelighet da Han var på denne jord, taler det også tydelig om Hans pre-eksistens. Ordet eksisterte som et guddommelig vesen, ja, som Guds evige Sønn, i forening og enhet med sin Far. Fra evighet av var Han paktens Mellommann, den som alle jordens folkeslag, både jøder og hedninger, skulle bli velsignet i dersom de tok imot Ham. 'Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.' Før mennesker eller engler ble skapt, var Ordet hos Gud og var Gud.» Review and Herald, 5. april 1906.

I avsnittet siterer hun fra Johannes' aller første ord.

I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alle ting er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt det som er blitt til. Johannes 1:1–3.

I begynnelsen var det minst to Guder, for Johannes sa nettopp: «Ordet var Gud og var hos Gud.» I Første Moseboks første vers blir det hebraiske ordet «Elohim» oversatt med Gud. Ofte er «Elohim» i Guds ord satt inn i en grammatisk struktur for å betegne én enkelt Gud, men det er ikke desto mindre en flertallsform. Johannes fjerner enhver betraktning om at «Elohim» i verset skulle være én enkelt Gud ved sitt andre vitnesbyrd om emnet. Hans vitnesbyrd fastslår minst to Guder.

Enda mer foruroligende for anti-trinitarianere som bekjenner å holde oppe Profetiens Ånd, er det at i begynnelsen «svevde Guds Ånd over vannflaten». Er «Ånden» som svevde over vannet Faderen eller Sønnen, eller var det den tredje person i den himmelske trio, slik søster White omtaler Ham? Johannes' tre første vers i sitt evangelium etterfølges av disse ord.

I ham var livet; og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket; og mørket fattet det ikke. Joh. 1,4.5.

Henvisningen til lys og mørke er i fullstendig overensstemmelse med begynnelsen av 1. Mosebok, som sier.

Og Gud sa: Bli lys! Og det ble lys. Og Gud så at lyset var godt; og Gud skilte lyset fra mørket. 1 Mosebok 1:3, 4.

Vi skal snart vende tilbake til disse to parallelle avsnittene om lyset som er emnet i skapelsesberetningen som følger etter innledningen om Guddommen. I begynnelsen er den første sannheten som behandles, Guddommens beskaffenhet eller natur. Men avsnittet stanser ikke før i kapittel to, vers tre, hvor vi finner at de tre siste ordene i skapelsen begynner med de tre hebraiske

bokstavene som sammen danner ordet som oversettes med «sannhet».

Innledningen til skapelsesberetningen introduserer guddommen, fremstiller deretter hans ords skapende kraft, og avslutter så avsnittet med en guddommelig signatur som representerer sannheten, den tredje engels budskap og Guds navn slik det er representert ved Alfa og Omega.

Og på den sjuende dag fullførte Gud sitt verk som han hadde gjort; og han hvilte på den sjuende dag fra hele sitt verk som han hadde gjort. Og Gud velsignet den sjuende dag og helliget den; for på den hvilte han fra hele sitt verk, det som Gud hadde skapt og gjort. 1. Mosebok 2:2, 3.

Slutten på de første sannhetene som læres i Guds Ord, er høydepunktet i avsnittet. Det ender med de tre ordene «Gud», «skapte» og «gjorde», og understreker således begynnelsen av avsnittet, men like viktig understreker det sabbaten på den sjuende dag. Sabbaten er selvsagt symbolet på skapelsen og tegnet mellom Gud og Hans utvalgte folk. «Sannhet» er representert i de tre bokstavene som innleder hvert av disse siste tre ordene om skapelsen. Vitnesbyrdet fremhever hvor betydningsfull og viktig sabbatssannheten er, men like dyptgripende er det at disse tre bokstavene også representerer de tre trinnene i den første, den andre og den tredje engels budskap. Således blir i selve Bibelens aller første avsnitt sabbaten, som tegnet på Guds skapende kraft, også identifisert som prøvespørsmålet ved tidens ende. Den siste boken i Bibelen gir et tredje vitne som ledsager Johannes' vitnesbyrd i hans evangelium.

Johannes, til de sju menigheter som er i Asia: Nåde være med dere og fred fra ham som er, og som var, og som kommer, og fra de sju ånder som er foran hans trone, og fra Jesus Kristus, det trofaste vitne, den førstefødte av de døde og fyrsten over jordens konger. Ham som elsket oss og tvettet oss fra våre synder i sitt eget blod, og som har gjort oss til konger og prester for Gud og sin Fader, ham være æren og herredømmet i all evighet. Amen. Se, han kommer med skyene, og hvert øye skal se ham, også de som gjennomboet ham; og alle jordens slekter skal jamre seg over ham. Ja, Amen. Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, sier Herren, han som er, og som var, og som kommer, Den Allmektige.

Jeg, Johannes, som også er deres bror og meddelaktig i trengselen og i Jesu Kristi rike og tålmodighet, var på den øy som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Jeg var i Ånden på Herrens dag, og hørte bak meg en høy røst, som av en basun, som sa: Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste; og: Det du ser, skriv i en bok og send den til de sju menighetene som er i Asia: til Efesos og til Smyrna og til Pergamon og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åpenbaringen 1:4–11.

De tre første versene i Åpenbaringen kapittel én identifiserer det siste advarselsbudskapet og hvordan dette budskapet blir formidlet fra Gud til menneskeheten. Det slås også fast at dette er Jesu Kristi åpenbaring, og dermed markeres et skille mellom Åpenbaringens bok og Daniels bok. Den ene er en profeti, den andre en åpenbaring.

«I Åpenbaringen møtes og avsluttes alle Bibelens bøker. Her er fullendelsen av Daniels bok. Den ene er en profeti; den andre en åpenbaring. Boken som ble forseglet, er ikke Åpenbaringen, men den delen av Daniels profeti som gjelder de siste dager. Engelen bød:

‘Men du, Daniel, gjem ordene og forsegl boken inntil endetiden.’ Daniel 12:4.» Apostlenes gjerninger, 585.

I Åpenbaringsboken finnes det profetiske linjer som skal erkjennes og sammenføres, linje på linje. Alle disse profetiske linjene ender i Åpenbaringsboken, men den boken som var forseglet, var ikke Åpenbaringsboken, og det var heller ikke ganske enkelt Daniels bok som ble forseglet; men det som ble forseglet i Daniels bok, var «den del av Daniels profeti som angår de siste dager».

De «siste dager» kan forstås i en generell betydning, men å forstå dem som inspirerte ord, (slik de er) krever at vi også vurderer om uttrykket «siste dager» har en profetisk symbolikk knyttet til seg. De «siste dager» er en bestemt periode i den profetiske historien som har mange støttelinjer. Jeg håper å legge frem denne historien i nær fremtid. Det er spesifikt historien fra 1798 og frem til prøvetidens avslutning. En måte å gjenkjenne dette på er at det i den bokstavelige helligdomstjenesten var én dag i året som representerte dommen, og det var soningsdagen. Denne bokstavelige seremonien var et forbilde på det Søster White kaller den antitypiske soningsdagen. Den profetiske eller åndelige soningsdagen representerer «de siste dager» av prøvetiden; den representerer perioden for den endelige dommen.

Profetien i Daniel som var forseglet, var todelt. Det fantes en profeti som angikk de siste dager, og som millerittene erkjente, og som kunngjorde åpningen av dommen. Dette avsnittet i Daniel er fremstilt ved synet ved Ulai-elven i kapittel åtte og ni. Den andre profetien som var forseglet i Daniel, kunngjør avslutningen av dommen, og slutten på adventismen, og slutten på Amerikas forente stater, og verdens ende. Dette synet var fremstilt ved Hiddekel-elven.

«Det lyset som Daniel mottok fra Gud, ble gitt særlig for disse siste dager. De syner han så ved breddene av Ulai og Hiddekel, de store elvene i Sinear, er nå i ferd med å bli oppfylt, og alle de hendelser som ble forutsagt, vil snart finne sted.» Testimonies to Ministers, 112, 113.

Ulai-synet ble åpnet i 1798 og omhandler Guds helligdom og Hans folk. Hiddekel-synet ble åpnet i 1989 da, slik det beskrives i Daniel kapittel elleve, vers førti, landene som representerer det tidligere Sovjetunionen, ble feid bort av pavedømmet og De forente stater, og omhandler fiendene til Guds folk. De to synene fungerer slik som de sju menighetene og de sju seglene i Johannes’ åpenbaring. Det ene er menighetens indre historie og det andre er menighetens ytre historie, og de strekker seg begge gjennom hele tidsforløpet og er «særlig for» «disse siste dager».

Men selv om vi får vite at Åpenbaringsboken ikke er den forseglede boken, får vi også vite at den er en forseglet bok.

«Åpenbaringen er en forseglet bok, men den er også en åpnet bok. Den nedtegner vidunderlige begivenheter som skal finne sted i de siste dager av denne jords historie. Denne bokens læresetninger er bestemte, ikke mystiske og uforståelige. I den tas den samme profetiske linje opp som i Daniel. Noen profetier har Gud gjentatt, og viser derved at de må tillegges betydning. Herren gjentar ikke ting som er uten større betydning.» Manuscript Releases, bind 9, 8.

Johannes' åpenbaring er avseglet fordi profetiene i Daniel er avseglet, og selve de profetiske linjene som er blitt avseglet i Daniel, er de samme linjene som finnes i Johannes' åpenbaring. Det som var forseglet i Johannes' åpenbaring, var en del av Åpenbaringen som særlig angår Guds folk i «de siste dager». Da søster White skrev denne uttalelsen, var «de syv tordener» på det tidspunkt hun skrev den, forseglet, og derfor skrev hun at «det er en forseglet bok». Hun sa også at Daniels bok var «boken som var forseglet», i fortid. For henne hadde den blitt avseglet i 1798.

Det som ble forseglet angående de sju tordener i hennes levetid, var ikke bare de fremtidige hendelsene som de sju tordener representerer, men først og fremst at «de sju tordener» representerer at adventismens begynnelse er parallell med adventismens slutt. «De sju tordener» åpenbarer den viktigste profetiske regelen som er nødvendig for å forstå Jesu Kristi åpenbaring, samtidig som de også åpenbarer et trekk ved Guds natur og karakter, nemlig at Han er begynnelsen og enden på alle ting. Profetien identifiserer at det finnes en hensiktsmessig utvikling av de sannheter som er knyttet til Guds natur og karakter.

Jesus, når han fremstilles som «Løven av Judas stamme», symboliserer det verk han fullbyrder idet han åpenbarer sannheten på en gradvis og systematisk måte gjennom historien. Han besegler det profetiske ord inntil det tidspunkt da det skal forstås. Han besegler og åpner sannheten med undervisning for øye. Som Palmoni er Jesus den underfulle tallmester, tidens Herre som styrer His-story. Som Alfa og Omega er han, blant annet, språkets Herre. Som Løven av Judas stamme er han den som styrer når sannheten blir åpenbart for mennesker.

I Åpenbaringen kapittel 1, etter de tre første versene, fremstilles Guddommen som tre atskilte enheter.

Johannes til de sju menigheter som er i Asia: Nåde være med dere, og fred,

fra ham som er, og som var, og som kommer;

og fra de sju Ånder som er foran hans trone;

Og fra Jesus Kristus, som er det trofaste vitne, den førstefødte av de døde og fyrsten over jordens konger. Åpenbaringen 1:4, 5.

Innledningen til Bibelens siste bok sender tydelig en hilsen til Guds menighet som identifiserer Faderen, Ånden og Sønnen. Avslutningen på Guds Ord gjentar begynnelsen, og gjør dermed betydningen av den rette forståelsen av Guddommen ettertrykkelig. Dette gjør den for dem som skal være filadelfiere og utgjøre de hundre og førtifire tusen. De er det endelige paktsfolket, som har vært forbildet gjennom pakthistoriens linjer. Disse vitnene fastslår, blant andre sannheter, at Gud gradvis har søkt å øke kunnskapen om sin natur og sin karakter gjennom den profetiske historien.

Det største symbolet i Bibelen på menneskets mangel på kunnskapen om Gud var Farao, som representerte Egypt, et symbol på hele verden og derfor hele menneskeheten. Dette veimerket innleder prosessen ved begynnelsen av det bokstavelige Israel, hvor Gud søkte å gjøre sitt navn kjent. Ved slutten av det bokstavelige Israel ble striden om Guds navn gjentatt. Ved slutten av det

bokstavelige Israel markerte Jesus sitt samkvem med jødene ved å identifisere Davids historie og bruke «regelen om første omtale» til å fremstille den endelige uttalelsen om jødene laodikeiske blindhet. De kunne ikke forstå hva Han sa, for de kjente ikke regelen om Alfa og Omega, og de kjente heller ikke Alfa og Omega som sto foran dem.

Ved begynnelsen av det åndelige Israel finner vi en parallell til den strid som er forbildet i Moses' historie. Ettersom adventismen har vandret gjennom «de siste dagers» historie, er det blitt gitt mange anledninger til å forstå mer av Alfa og Omega, slik tilfellet også var med det gamle Israel. Det vil komme et punkt ved slutten av adventismen da det ikke lenger vil bli stilt flere spørsmål, slik det var i Kristi dager.

Når vi vender tilbake til avsnittet i Åpenbaringen kapittel én, ser vi at nåde og fred blir sendt fra Ham som er, og som var, og som kommer, og også fra de sju Ånder og også fra Jesus. Guddommen er fremstilt som Jesus, de sju Ånder og Ham som er, og som var, og som kommer; og slik får vi vite at det er Faderen som besitter de kjennetegn som fremstilles som Han som er, var og kommer. Disse kjennetegnene representerer Guds evige natur. Han har alltid eksistert, og i vers åtte og ni blir nettopp denne egenskapen klart tilskrevet Jesus.

Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, sier Herren, han som er, og som var, og som kommer, Den Allmektige. Jeg, Johannes, som også er deres bror og meddelaktig i trengselen og i Jesu Kristi rike og utholdenhet, var på den øya som kalles Patmos, for Guds ords skyld og for Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Jeg var i Ånden på Herrens dag, og hørte bak meg en høy røst, som av en basun, som sa: Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste; og: Det du ser, skriv i en bok og send det til de sju menighetene som er i Asia: til Efesos og til Smyrna og til Pergamon og til Tyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åpenbaringen 1:8–11.

De som har en Bibel der Jesu ord er trykt med rødt, vet at det er Jesus som taler i vers åtte og elleve. I disse versene viser Jesus at Han eier den samme evige natur som Faderen når Han omtaler seg selv som «Herren, han som er og som var og som kommer», og Jesus føyer også til at Han er «Den Allmektige».

Det aller første Jesus sier i begynnelsen av Åpenbaringsboken, boken som fastslår at den er Jesu Kristi åpenbaring, er at Han er Alfa og Omega, at også Han er evig slik Faderen er, og at også Han er Gud, Den Allmektige. Egenskapene ved Guds natur er de aller første ordene i Åpenbaringsboken fra Jesus. Disse egenskapene er direkte snublesteiner for adventister som fortsatt forsvarer den opprinnelige posisjonen om Guddommen. De tror at det var en tid da Faderen frembrakte sin Sønn.

Slutten av Åpenbaringsboken stemmer overens med begynnelsen av Åpenbaringsboken.

Det annet komme følger beskrivelsen av Guddommen. I kapittel tjue-to finner vi at slutten av boken stemmer overens med begynnelsen av boken, og vers tolv svarer til vers syv i kapittel én ved å henvise til det annet komme.

Og se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, for å gi enhver etter som hans gjerning er. Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste. Salige er de som holder

hans bud, for at de må ha rett til livets tre og gå inn gjennom portene i byen. Utenfor er hundene og trollmennene og horkarene og morderne og avgudsdyrkerne og enhver som elsker og gjør løgn. Jeg, Jesus, har sendt min engel for å vitne for dere om disse ting i menighetene. Jeg er Davids rotskudd og ætt, den klare morgenstjerne. Og Ånden og bruden sier: Kom! Og den som hører, skal si: Kom! Og den som tørster, skal komme! Og den som vil, skal ta livets vann for intet. Åpenbaringen 22:12–17.

Etter å ha henvist til det annet komme identifiserer Jesus, som i Åpenbaringen kapittel én, seg selv som Alfa og Omega. Deretter tilføyer han skillet mellom dem som ville høre, og dem som ikke ville høre, hva Ånden sa til menighetene. Han viser til den kommunikasjonsprosessen som er fremstilt i vers én til tre i kapittel én, ved å fastslå at han sendte Gabriel med budskapet til Johannes.

Deretter vender Han tilbake til den siste uttalelsen som Han kom med til de skriftlærde og fariseerne ved slutten av det gamle Israel. Han knytter begge avslutningene for det bokstavelige og det åndelige Israel sammen ved i Åpenbaringen å besvare for dem i de «siste dager» det som jødene i sine «siste dager» ikke kunne forstå. Han sier at Han er Davids rot (begynnelse) og ætt (avslutning). Emnet om David og hans Herre var den siste uttalelsen Jesus fremførte for de ordkløvende jødene, og det er et forbilde på den endelige kunngjøringen for dem i de siste dager som, ifølge budskapet til menigheten i Filadelfia, sier at de er jøder, men ikke er det.

Se, jeg vil gjøre dem av Satans synagoge, de som sier at de er jøder og ikke er det, men lyver; se, jeg vil la dem komme og falle ned for dine føtter og erkjenne at jeg har elsket deg. Fordi du har bevart mitt ord om tålmodighet, vil også jeg bevare deg fra fristelsens time, den som skal komme over hele verden for å prøve dem som bor på jorden. Åpenbaringen 3:9, 10.

De som tilber ved de helliges føtter, er laodikeiske adventister som er blitt spydd ut av Herrens munn.

«Du mener at de som tilber for den helliges føtter, (Åpenbaringen 3:9), til sist vil bli frelst. Her må jeg være uenig med deg; for Gud viste meg at denne klassen var bekjennende adventister, som var falt fra, og ‘på nytt korsfestet Guds Sønn for seg selv og gjorde ham til offentlig skam.’ Og i ‘fristelsens time,’ som ennå skal komme, for å åpenbare enhvers sanne karakter, vil de få vite at de er fortapt for evig; og overveldet av sjelekval, vil de bøye seg ved den helliges føtter.» Word to the Little Flock, 12.

Ifølge Bibelen og Profetiens Ånd er de som tilber ved de helliges føtter, medlemmer av Satans synagoge. De gir seg ut for å være jøder, men det er de ikke. De rettfærdige adventistene blir tiltalt i menigheten i Filadelfia. De hundre og førtifire tusen er filadelfiere, og de jøder som sier at de er det, men ikke er det — er laodikeere. Det finnes to klasser av trofaste mennesker i de «siste dager», de hundre og førtifire tusen og de som er martyrer. Det er bare to av de syv menighetene som er uten noen kritikk. Den ene er Filadelfia, som representerer dem som aldri dør, og den andre er Smyrna, som representerer de trofaste martyrer. Martyrerne og de som ikke dør, Smyrna og Filadelfia, er de eneste av de syv menighetene som ikke har noen fordømmelse knyttet til det budskap de fikk. Likevel måtte begge menighetene forholde seg til dem som påstod at de var jøder,

men ikke var det. Dette er slik, for de er alle medlemmer av den samme menighet i de «siste dager», som står overfor de samme omstendigheter, den ene klassen bestemt til å vitne med sitt blod, representert ved Moses på Forklarelsens berg, og den andre klassen representert ved Elia, som aldri døde.

Og skriv til engelen for menigheten i Smyrna: Dette sier den første og den siste, han som var død og er blitt levende: Jeg kjenner dine gjerninger og din trengsel og din fattigdom (men du er rik), og jeg kjenner bespottelsen fra dem som sier at de er jøder, og ikke er det, men er Satans synagoge. Frykt ikke for noe av det du skal lide. Se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal prøves; og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone. Åpenbaringen 2:8–10.

Når Jesus beskriver de alvorlige omstendighetene i menigheten i Smyrna, kommer han med bare én positiv bemerkning når han sier: «men du er rik», og setter dem dermed i kontrast til medlemmene av Satans synagoge, som ikke er rike. De i Åpenbaringen som er adventister og mener at de er rike, men ikke er det, er de jøder som sier at de er jøder, og ikke er det—for de er laodikeiske syvendedagsadventister.

I innledningen til Åpenbaringen fremstilles Guddommen som tre personer, og ved slutten av Åpenbaringen blir Jesus og Ånden nevnt direkte, men ikke Faderen. Det spiller ingen rolle, for prinsippet om linje på linje, sammenholdt med at det første belyser det siste, krever at Faderen gjenkjennes i de siste versene i Åpenbaringen, for Han er allerede identifisert som værende der i de første versene. Det er ikke annerledes enn i Johannesevangeliet kapittel én, hvor Johannes ikke direkte identifiserer Ånden, men Ånden forstås å være der, for Ånden var der den aller første gang uttrykket «i begynnelsen» ble skrevet. Johannes' evangeliske vitnesbyrd i kapittel én begynner med det identiske uttrykket «i begynnelsen».

«Begynnelsen» er et profetisk symbol og skal vurderes etter profetiske regler, deriblant linje på linje. Mose' begynnelse, er evangeliet etter Johannes' begynnelse, er begynnelsen av Johannes' åpenbaring, og den er også slutten av Johannes' åpenbaring. Av disse fire linjene blir alle tre personer i den himmelske trio identifisert to ganger, og i én linje (Johannesevangeliet) kan Ånden mangle, og i den fjerde linjen mangler Faderen, men når de sammenføres, er alle tre guddommelige personer representert i alle fire linjer.

Kristus kom for å gjøre Faderen kjent, og Den Hellige Ånd kom for å gjøre Sønnen kjent. Alle tre brakte evige ofre. For så høyt elsket Faderen verden at Han gav Jesus; Jesus elsket verden så høyt at Han samtykket i å ta på seg, for all evighet, kjødet til dem Han hadde skapt. Hva slags selvhengivelse kommer til uttrykk i den handling at Skaperen velger å bli en del av sin skapning? Guddommens tredje person gav Seg selv, for Han har godtatt den stilling å bo i den skapte enhet som kalles menneskeheten—gjennom all evighet.

Det er sannsynligvis av denne grunn at Den Hellige Ånd gjentatte ganger forbindes med symboler på Guds folk. Han er den person i guddommen som skal bli hos den menneskelige skapning. Derfor blir Den Hellige Ånds symboler i Skriftene som oftest fremstilt ved et symbol som representerer både Den Hellige Ånd og menneskeheten. I begynnelsen beveget Ånden seg over

vannene.

Og han sier til meg: De vannene som du så, der skjøgen sitter, er folk og skarer og nasjoner og tungemål. Åpenbaringen 17:15.

Det eneste møbelet i helligdommen som Moses reiste, og som det ikke forelå noe særskilt angitt mønster for at arbeiderne skulle følge, var den syvarmede lysestaken. Lysestaken representerer foreningen av menneskelighet med guddommelighet. Av denne grunn var lysestakens utforming det eneste elementet i helligdommen som ble overlatt til menneskers medvirkning. De syv lysestakene som Kristus vandrer iblant, blir identifisert som de syv menigheter; likevel ble lysestaken holdt brennende med olje, som representerer Den Hellige Ånd, og vekene på lampene, som bar flammen for å gi lys, var laget av prestenes brukte hvite linklær, som representerer Kristi rettferdighet, som skinner som verdens lys. Guds folk er verdens lys, men dette lyset holdes bare brennende ved Den Hellige Ånds olje. Den Hellige Ånd blir ofte forbundet med mennesker i Skriftenes beskrivelse av Ham.

Og fra tronen gikk det ut lyn og tordenskrall og røster; og det var sju ildlamper som brant foran tronen, og disse er Guds sju ånder. Åpenbaringen 4:5.

Sju lamper blir her identifisert som «Guds sju ånder», men vi får vite at de sju lysestakene er de sju menighetene.

Hemmeligheten med de sju stjernene som du så i min høyre hånd, og de sju lysestakene av gull. De sju stjernene er de sju menigheters engler; og de sju lysestakene som du så, er de sju menigheter. Åpenbaringen 1:20.

De sju lysestakene er både de sju Ånder, og de er Guds kirke.

Og jeg så, og se: midt for tronen og de fire livsvesener, og midt iblant de eldste, stod et Lam, likesom slaktet, med sju horn og sju øyne, som er Guds sju ånder, utsendt til hele jorden. Åpenbaringen 5:6.

De sju hornene og de sju øynene er også Den Hellige Ånd, som er utsendt til hele jorden, og når en kristen blir døpt, blir han sendt ut til hele jorden, for han ble døpt i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn. I velsignelsen som blir uttalt over martyrene i søndagslovkrisen, og alle dem som siden 1844 døde i troen i det moderne åndelige Israel, er det Ånden som gir lovtalen ved deres begravelser når Han sier: «Ja,» «så de kan hvile fra sitt arbeid,» for Han var der under deres arbeid hele veien inntil de la ned sine liv.

Og jeg hørte en røst fra himmelen som sa til meg: Skriv: Salige er de døde som dør i Herren fra nå av. Ja, sier Ånden, for at de kan hvile fra sitt arbeid; og deres gjerninger følger med dem. Åpenbaringen 14:13.

Når vi betrakter slutten og begynnelsen av Johannes' åpenbaring, begynnelsen av Bibelen og begynnelsen av Johannesevangeliet, finner vi at alle tre Personer i Guddommen er representert, skjønt Faderen er der på grunnlag av anvendelsen av linje på linje. Sønnen er der og identifiserer seg selv som Alfa og Omega.

Hvis vi erkjenner at foreningen av menneskelighet med guddommelighet er en forening av Den Hellige Ånd og menneskeheten, kan vi da forstå hvorfor symboler på Den Hellige Ånd er knyttet sammen med symboler på menneskeheten. Med dette perspektivet i tankene vender vi tilbake til de to «i begynnelsene» som vi så ofte har behandlet.

I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden. Og jorden var øde og tom, og mørke lå over dypets overflate. Og Guds Ånd svedde over vannets overflate. Og Gud sa: «Bli lys!» Og det ble lys. Og Gud så lyset, at det var godt; og Gud skilte lyset fra mørket. 1 Mosebok 1:1–4.

I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fattet det ikke. Johannes 1:1–5.

Ved å bruke disse to vitnene om «i begynnelsen», ga Gud Ordet, som skapte alle ting, også sitt liv, for «i ham var liv», og hans liv var menneskenes «lys». «Lyset» i et skapt menneske er Skaperens rettferdighet. Skaperens rettferdighet er veken i lysestakene i helligdommen.

Og det ble gitt henne å kle seg i fint lin, rent og hvitt; for det fine linet er de helliges rettferdighet. Åpenbaringen 19,18.

Oljen som gir næring til veken, representerer Den Hellige Ånds virksomhet i den troendes liv. I begynnelsen var jorden mørk, og det var intet lys. Deretter gav Jesus sitt liv, det liv som var i Ham, for at det kunne bli lys for menneskene.

Og alle de som bor på jorden, skal tilbe ham, de hvis navn ikke er skrevet i livets bok hos Lammet som er slaktet fra verdens grunnvoll ble lagt. Åpenbaringen 13:8.

Da Jesus valgte å være et offer for menneskeheten, gav Han sitt liv for at menneskene skulle ha lys. Som det er tilfellet i disse to skriftstedene, frembringer lyset, hver gang det blir innført, to slags tilbedere, slik det fremstilles ved lys og mørke, dagens barn eller nattens barn.

Men dere, brødre, er ikke i mørket, så den dag skulle overraske dere som en tyv. Dere er alle lysets barn og dagens barn; vi hører ikke natten eller mørket til. 1 Tessalonikerne 5:4, 5.

Når vi erkjenner det nære, evige forhold Den Hellige Ånd har til dagens barn, kan vi forstå hvorfor symbolene både på Guds barn og på Den Hellige Ånd er så nært beslektet. I det siste avsnittet i Åpenbaringen ser vi Jesus som Alfa og Omega, vi ser Faderen gjennom anvendelsen av linje på linje, og Den Hellige Ånd gir sin endelige symbolske fremstilling av seg selv, for hellige menn i gammel tid talte drevet av Den Hellige Ånd. Hans første utsagn om seg selv i Første Mosebok identifiserer ham som den som svedde over vannene, eller som beveget seg over menneskeheten, og hans siste henvisning til seg selv er som følger.

Og Ånden og bruden sier: Kom! Og den som hører, skal si: Kom! Og den som tørster, skal komme. Og den som vil, skal ta livets vann uforskyldt. Åpenbaringen 22:17.

Fra begynnelsen til enden blir Den Hellige Ånd identifisert i forbindelse med menneskeheten, for dagens barn representerer en forening av guddommelighet og menneskelighet. Paulus fastslår,

likesom Jesaja, at mennesker er kar, og lysestakene i helligdommen hadde kar hvor veken var anbrakt, og olje kom ned til karene for å tilføre det brennstoff som er nødvendig for å åpenbare lyset, som er Kristi rettferdighet. Vi er Den Hellige Ånds kar, den tredje person i Guddommen, slik dette er identifisert fra begynnelsen til avslutningen av Guds Ord, og like tydelig identifisert i Åndens profetis skrifter.

I den andre engels budskap, som ble oppfylt ved adventismens begynnelse og ved enden, er det to atskilte budskap; ett for menigheten og ett for verden.